

Sygn. akt IV KK 634/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 września 2020 r.,
sprawy **M. D.**
skazanego wyrokiem łącznym
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 24 czerwca 2019 r., sygn. akt VII Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 13 grudnia 2018 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego M. D. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W dniu 13 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy w B. wydał wyrok łączny, sygn. akt III K (...), w sprawie M. D. , obejmujący:

1. wyrok Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 6 lipca 2016 r., sygn. akt II K (...), mocą którego skazano M. D. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyny popełnione jako ciąg przestępstw w okresie od sierpnia 2010 r. do 9 maja 2014 r. oraz nałożono na niego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych łącznie 12.375,49 zł;

2. wyrok Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 30 marca 2016 r., sygn. akt II K (...), zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 8 grudnia 2016 r. sygn. akt VII Ka (...), mocą którego skazano M. D. za czyn popełniony w dniu 21 sierpnia 2013 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn popełniony w dniu 25 listopada 2013 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (objętych następnie karą łączną 1 roku pozbawienia wolności) oraz orzeczono wobec M. D. obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych;

3. wyrok łączny Sądu Rejonowego w B. z dnia 8 czerwca 2017 r., sygn. akt III K (...), którym orzeczono karę łączną w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 300 stawek po 10 zł każda.

Sąd Rejonowy, na mocy art. 569 § 1 k.p.k. i art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 89 § 1 i § 1 b k.k. - w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., połączył kary: 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, 1 roku pozbawienia wolności oraz 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego M. D. i w ich miejsce wymierzył skazanemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności. Ponadto, Sąd Rejonowy, na zasadzie art. 575 k.p.k. a contrario, stwierdził, że wyrok łączny Sądu Rejonowego w B. z dnia 8 czerwca 2017 r., w zakresie kary łącznej grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 10 zł każda, pozostaje do odrębnego wykonania. Do odrębnego wykonania pozostawił także pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w opisanych w części wstępnej powyższych wyroków oraz zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy skazanego, Sąd Okręgowy w B. , wyrokiem z dnia 24 czerwca 2019 r., sygn. akt VII Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy oraz zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w B. wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości i zarzucając: „rażące naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art. 4 § 1 k.k. poprzez brak zastosowania ustawy względniejszej dla skazanego M. D. , a to art. 85 ustawy kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r.,

b) art. 85 k.k. w związku z art. 86 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. poprzez brak przyjęcia za podstawę wyroku łącznego kar z osobna wymierzonych za poszczególne przestępstwa i przyjęcie jako podstawy kary łącznej kar łącznych orzeczonych względem skazanego poprzednio wydanymi prawomocnymi wyrokami”. Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w B. .

W odpowiedzi na kasację Zastępcy Prokuratora Rejonowego w B. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co pozwalało na jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie warto przypomnieć, że celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest bowiem postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą, a w jego toku nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie Sądu Najwyższy z dnia 13 maja 2014 r., IV KK 125/14, LEX nr 1463638). Kasacja jest przecież nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, a nie orzeczeniu Sądu I instancji. To z kolei oznacza, że w kasacji nie można podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, kontestujących orzeczenie pierwszoinstancyjne. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. "efektu przeniesienia", czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu ad quem uchybień popełnionych przez sąd a quo. W tym przypadku jednak, na autorze nadzwyczajnego środka zaskarżenia spoczywa obowiązek wyraźnego

ukierunkowania podniesionych w tymże środku zarzutów na to stadium procedowania sądu drugiej instancji, w którym doszło do "zaabsorbowania" owego uchybienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2007 r., V KK 205/06, LEX nr 260693). Brak jakichkolwiek zarzutów godzących w istotę orzeczenia sądu odwoławczego (np. obraży art. 433 § 2 k.p.k. czy art. 457 § 3 k.p.k.) powoduje bowiem, że kasację ocenić trzeba jako próbę ponownej weryfikacji orzeczenia sądu pierwszej instancji, co nie jest dopuszczalne.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy oraz koncentrując się na ocenie zarzutów kasacji wywiedzionej przez obrońcę skazanego, nie sposób ocenić ich inaczej, niż jako oczywiście bezzasadne. Ta oczywista bezzasadność wynika już choćby z ich wadliwej konstrukcji. Jak wynika bowiem z akt sprawy, Sąd II instancji po przeprowadzeniu kontroli instancyjnej wywołanej apelacją obrońcy skazanego M. D., utrzymał w mocy orzeczenie Sądu I instancji. Nie mógł być zatem adresatem zarzutów kasacyjnych w takiej formie, jak to uczyniono w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, gdyż sam tych przepisów nie stosował. Co istotne, Sąd odwoławczy nie mógłby w realiach niniejszej sprawy być również adresatem zarzutu przeprowadzenia niewłaściwej kontroli odwoławczej w zakresie prawa materialnego - art. 4 § 1 k.k. oraz art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. ze wskazaniem na potrzebę zastosowania przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r., gdyż zarzuty te nie zostały podniesione w apelacji. To zaś sprawia, że Sąd odwoławczy nie mógł się do nich ustosunkować.

Na marginesie jedynie wskazać należy, że, wbrew twierdzeniu skarżącego, procedowanie w przedmiocie wyroku łącznego przy zastosowaniu przepisów dotyczących kary łącznej, obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r. nie stawiałoby skazanego w lepszej sytuacji procesowej, nie byłoby dla niego względniejsze.

Konkludując, kontrola Sądu II instancji w zakresie zarzutów wskazanych w apelacji została przeprowadzona prawidłowo i brak jest konieczności powtórnego jej przeprowadzenia. W apelacji obrońca podniósł zarzuty:

1. błędów w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że:
 - 1) skazany nie prowadzi ustabilizowanego trybu życia, ukrywa się przed organami ścigania, nie stawia dobrowolnie do odbycia prawomocnych kar,

2) wyrok łączny II K (...) obejmował wyrok o sygn. akt II K (...), podczas gdy obejmował on wyrok o sygn. akt III K (...), a nie obejmował wyroku II K (...).

II. obrazy prawa materialnego - art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k.- poprzez brak wymierzenia kary łącznej obejmującej kary jednostkowe wymierzone w wyrokach o sygn. akt II K (...), II K (...), III K (...), II K (...) i II K (...) i brak zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji.

Sąd odwoławczy ustosunkował się do zarzutu obrazy prawa materialnego, wskazując, że brak jest podstaw do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Uznał natomiast za zasadny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych odnośnie wyroków, które weszły w skład wyroku łącznego o sygn. II K (...). Jakkolwiek Sąd ad quem nie wypowiedział się odnośnie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych dotyczących przyjęcia, że skazany ukrywał się przed wymiarem sprawiedliwości, to jednak uchybienie to nie mogło mieć istotnego wpływu na treść orzeczenia.

Reasumując, kontrola odwoławcza została przeprowadzona w sposób właściwy. Sąd Okręgowy wskazał w uzasadnieniu wydanego orzeczenia wprost przesłanki przesądzające o trafności orzeczenia wydanego przez Sąd meriti, w sposób należyty realizując obowiązki spoczywające w tym zakresie na sądzie odwoławczym.

Z uwagi na poczynione powyżej rozważania, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 k.p.k. ani innego rażącego naruszenia prawa, mającego istotny wpływ na treść wyroku, Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako środka zaskarżenia oczywiście bezzasadnego.

Sytuacja materialna skazanego, powodująca zwolnienie go przez sądy obu instancji od zapłaty kosztów sądowych przemawiała za zwolnieniem go, na podstawie art. 624 k.p.k., od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa także kosztów postępowania kasacyjnego.